

Број: 35, Година: VIII, 24. октобар 6017. Г.И.С.

Poštovana braćo,

sa ponosom vam predstavljamo novi, 35. broj Sirijusa.

Sa ponosom, jer kvalitet objavljenih radova nam daje za pravo da budemo ponosni na braću koju imamo u svojim redovima.

Obavezno pažljivo pročitajte sve radove.

Pored originalnih i svima nama veoma zanimljivih tumačenja poznatih simbola, u ovom broju ćete naći i praktične filozofske misli, veoma korisne na putu duhovnog razvoja i napredovanja na slobodnozidarskom putu.

Uživajte...

Sadržaj:

Šta je savremena psihoterapija preuzela od slobodno-zidarskog simbolizma	2
O eliti, informacijama i snalažljivosti	6
Bratsko ogledalo	9
"Onaj ko kaže da je na Svetlu, a mrzi svoga brata..." ili lični sukobi u loži kao prepreka na putu ka duhovnosti.....	11
Uloga garanta u slobodnom zidarstvu.....	18

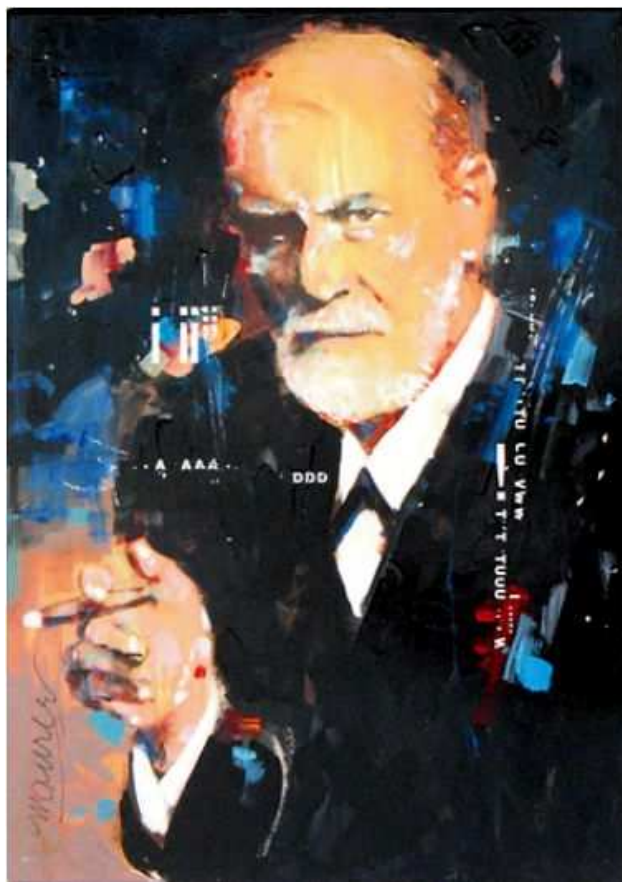
ŠTA JE SAVREMENA PSIHOTERAPIJA PREUZELA OD SLOBODNO-ZIDARSKOG SIMBOLIZMA

Uporedna analiza dve prakse ličnog razvoja

Tihomir Bunović, jedan od domaćih autora, u svojoj knjizi “SLOBODNO ZIDARSTVO – Svetski poznato a ipak tajanstveno” (“Ellecta”, Bgd, 2009), iznosi tezu (na str. 260) da je Slobodno zidarstvo “psihoterapija koja deluje kroz osvešćivanje nesvesnih sadržaja”. Verujem da bi bilo ispravnije reći da je savremena psihoterapija, u najvećoj meri, bazirana na principima i filozofiji proistekloj iz Slobodnog zidarstva, i da sa istim deli zajedničke ciljeve. Pri tome bi insistirali na pojmu **savremene** psihoterapije, koja više nije bazirana na odnosu **lekar – pacijent**, i konceptu lečenja, već na odnosu **terapeut – klijent** i na konceptu UPOZNAJ SAMOG SEBE. Ukratko, savremena psihoterapija smatra da čovekovi duševni problemi i nedaće proističu iz nedovoljnog poznavanja samog sebe i lošeg gazdovanja sopstvenom životnom energijom. Dakle, podudarnost u osnovnom cilju, izraženog kroz ovu staru grčku izreku, vidljiva je već u samom početku našeg razmatranja. No, da uzmemo mapu u ruke i krenemo dalje u razvrstavanju zajedničkih ciljeva i prikazu metoda rada. Zajedničke ciljeve možemo da podelimo u nekoliko kategorija:

- 1). Podizanje nivoa svesnosti.
- 2). Porast lične odgovornosti.
- 3). Podizanje nivoa lične etike.
- 4). Prevazilaženje ograničenja sopstvenog uma.
- 5). Lično napredovanje i osećaj životne ostvarenosti.

Proces masonskih inicijacija se predstavlja kao **put Svetlosti** – vođenje kandidata **iz tame u svetlost**. U psihoterapijskom smislu to neizbežno asocira na **Uvid** ili tzv. **Aha! iskustvo**, koje predstavlja (mali) skok svesti, porast razumevanja i dubljeg shvatanja date životne i nešto šire realnosti dotičnog pojedinca.

Uvidi su slični onome što se u duhovnim učenjima naziva **Prosvetljenje** ili u religijskim učenjima **Otkrovenje**, i razlika je jedino u širini i dubini ovih iskustava, ali oni svakako idu u istom pravcu: porastu bistrine, jasnoće, razumevanja, potpunijem shvatanju neke specifične situacije i šire stvarnosti. U prirodi, paralelu za ova iskustva nalazimo u noćnom udaru groma, kada, za trenutak neki predeo biva jasno osvetljen i, kao posledica električnog pražnjenja, oslobodi se izvesna količina energije. Ista stvar se dešava i na ovom individualnom planu: za trenutak se neka životna situacija osmotri jasnije, promeni se tačka gledanja, i oseti energija i motivisanost za delovanje prema

viđenom putokazu. Ograničenost naših čula, mogućnost samoobjavljanja našeg uma, naši emocionalni i telesni impulsi zaista nalikuju noćnoj tami, tako da je potreba za "svetlošću" odnosno za jednom širom slikom stvarnosti i čovekovog mesta u njoj, naša nasušna potreba.

Inicijacija – predstavlja ritualni proces prenošenja znanja i motivisanje kandidata za dalje tragalaštvo. Inicijacija je zapravo jedan pokušaj da se znanja retkih iprosvetljenih pojedinaca, obično stečena dugom životnom praksom i posvećenošću, prenesu većem broju zainteresovanih i za to pripremljenih kandidata. Jezik te predaje jeste putem rituala i simbola. Već u samoj pripremi za Inicijaciju, kandidat je izložen procesu unutrašnjeg preispitivanja i susreće se sa svojom prvom lekcijom, predstavljenom u vidu prastare alhemijske izreke: V.I.T.R.I.O.L., koja u prevodu znači: "Spusti se, zahvaljujući svom pročišćenom umu, do najdubljeg sloja sebe samog i pronađi unutrašnju osnovu (kamen temeljac) na kojoj ćeš izgraditi novu ličnost". U nastavku procesa, centralna poruka same inicijacije glasi "SPOZNAJ SAMOGA SEBE!" Nesumnjiv je psihoterapijski efekat ovakvih poruka i čitavog rituala Inicijacije, koji je još pojačan osećajem pripadnosti, porastom samo-važnosti, kao i grupnom podrškom i bratskim, odnosno neposrednijem, direktnijem i bliskim odnosom (na "Ti"), sa kojim će se novo-primljeni član susreće odmah nakon prijema.

Slobodno Zidarstvo se može različito shvatati i definisati, a jedna od najčešće korišćenih definicija, određuje ga kao **Drevno Inicijantsko Bratstvo**. Psihoterapija kao zanat i praksa ima takođe više pristupa i definicija, no zajedničko im je naglasak na odnosu i komunikaciji. ("Čovek je čoveku lek"). Reč bratstvo, ima svoju duboku spiritualnu dimenziju, kao i čitav niz praktičnih pravila za međusobne odnose i komunikaciju unutar i između članova Bratstva, čime se otvara mogućnost za izgradnju dubljih i kvalitetnijih međusobnih odnose

unutra same grupe - Lože, a posetepeno i šire. Taj isti efekat, odnosno **MELIORACIJA** i **UNAPREĐENJE** čovekovih međusobnih odnosa sa drugima je jedan od temeljnih ciljeva i osnovni uslov za dalje napredovanje unutar svake psihoterapijske prakse. Po pravilu, kada klijent krene sa sesijama, prve teškoće i problem na koje se nailazi jesu njegove relacije sa drugima. Ako bi čovekov um, u svrhu praktičnog rada, podelili na slojeve, onda bi ovo predstavljalo njegov prvi i površinski sloj. To je najčešće prva i uobičajna tema o kojoj klijent govori na početku svog rada, kao da želi sve da svali na druge i nesvesno kaže "pogledaj u kakvu situaciju su me drugi doveli."

Dalji napredak u psihoterapijskom procesu podrazumeva usmerenost na sebe i prestanak okrivljivanja drugih. U slobodno-zidarskom ritualu Drevnog i Prihvaćenog Škotskog obreda to je idealno predstavljeno simbolikom ogledala. Ovo predstavlja drugi i nešto dublji nivo čovekovog uma, u kome se susrećemo sa ličnim i profesionalnim identitetom pojedinca, njegovim životnim i profesionalnim ciljevima, kao i barijerama i problemima na putu njihovog prevazilaženja, odnosno pronalaženju i otklanjanju pravih uzroka. Vezano je za razvoj određenih sposobnosti kao što su istrajnost i samodisciplina. Sposobnost čuvanja **TAJNI**, takođe, jer nam one omogućavaju postojanje opcija, slobodan izbor i efikasno kanalsanje lične životne energije. Rekli bi da se ovde bavimo procesom **GRADNJE**, i deo u ritualu otvaranja i zatvaranja radionice, koji govori o mudrosti, snazi i lepoti, simbolički veoma dobro oslikava ovaj nivo psihoterapijskog rada i očekivani pravac ličnog razvoja i postupnog napredovanja.

Dublji deo čovekovog uma sadrži psihološki material vezan za stid i grižu savesti. Ljudi su se odvajkada bavili pitanjem: **KAKO ISPRAVNO ŽIVETI?** Fenomen griže savesti ima za efekat: nemirni um, kajanje, samokažnjavanje (svesno i nesvesno), okrivljivanje sebe i drugih, i razne forme destrukcije. Religijski, hrišćanski pristup ovom pitanju jeste da su Božji zakoni objavljeni, isti su za sve ljude i treba ih se doslovno pridržavati, a praćeno je praksom ispovedanja i okajavanja grehova.

U **Masoneriji**, pridaje se veliki značaj moralnim načelima i razvoju lične etike, kao i dobročinstvu, odnosno učešću u raznim humanitarnim aktivnostima. Kritičari će napadati masonsku etiku kao **SITUACIONU**, što će reći da moralna načela ne

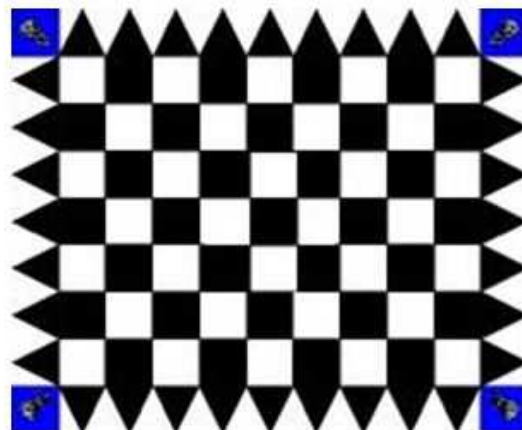
obavezuju apsolutno, nego su modifikovana i usklađena specifičnošću situacije. Religijski pristup u svojoj osnovi tretira ljude kao decu, odnosno negira im sposobnost da sami uvide i odluče šta je dobro a šta loše za njih. U biti, radi se o pitanju shvatanja nivoa lične ODGOVORNOSTI. Jednostavno rečeno, u religijskom pristupu ona je manja, dok je u masonskom viša. Pojedinaac je u značajno većoj meri preuzeo od Boga i sudbine odgovornost za sopstveni život. Nekada se može raditi samo o nijansama. Na primer, u jevrejskom učenju o molitvi, smatra se da je ona nedelotvorna ako istovremeno nije praćena i konkretnim akcijama, ili kada Sv.Nikola kaže davljeniku “mrdni i ti malo, pa ću Ti i ja pomoći”. U praksi se to često svodi na pitanje, koliko neki ishod zavisi od mene lično, a od kolikog su uticaja spoljašnje okolnosti.

U našoj istoriji, odličan primer ovoga nalazimo u drami Dobrice Ćosića o Kolubarskoj bitki u Prvom svetskom ratu, kada je Vojvoda Mišić preuzeo komandovanje frontom od obolelog Bojovića. Drama prikazuje Mišićevo odgovorno i nepo-kolebljivo suočavanje sa tekućom situacijom, odlučnost i istrajavanje, što je u drami prikazano kroz njegove telefonske razgovore sa podređenim komandantima na terenu. Duboko u noć, kada je završio i poslednji razgovor i dao odgovarajuće naredbe, okrenuo se istoku, sklopio svoje šake i izgovorio: “Bože, ja sam učinio ono što je bilo do mene, sada je stvar na Tebi.” U psihoterapiji postoji jedna izreka koja kaže “Odgovornost je ključ za sve slučajeve” (duševnih devijacija), drugim rečima svi oblici patologije su samo vidovi izbegavanja preuzimanja lične odgovornosti. Kao i u Masoneriji, veruje se da pojedinac ima sposobnost da razlikuje dobro od lošeg i da ima mogućnost svesnog izbora

To istovremeno znači da je svaka životna situacija nova i da traži pristup i rešenje koje odgovara tom vremenu i okolnostima. To podrazumeva i mogućnost grešaka, kao i sposobnost da se iz njih uči, odnosno da se čovekova dela i reči sagledavaju, preispituju i unapređuju. No, kako postupiti sa onim greškama i propustima za koje nismo ni svesni da smo ih učinili, a naše nesvesno je toga svesno i isporučuje račune na naplatu? Odgovor je, putem humanitarnog rada i dobročinstva. Po davanju važnosti i praktičnom pristupu po pitanjima morala i etike, Masonerija i psihoterapija imaju identičan pristup: razum i moral su ono što odvaja čoveka od životinja. Takođe, ideja individualne etike jeste vid izdvajanja pojedinca iz

grupne, plemenske svesti i stupanje na put individualnog tragalaštva i razvoja.

"I dobro i loše će proći..."

Najdublji nivo rada u psihoterapiji, odnosno uranjanje u najdublje slojeve ljudskog uma, do same potke ili osnove, u Slobodnom zidarstvu je vezano za simbole šahovskog polja i zarubljene piramide. Ljudski um jeste tako ustrojen da posmatra stvari “crno-belo”, da neprekidno razdvaja na “dobro i loše”, da stalno proizvodi podele i razlike, čime permanentno proizvodi dileme, probleme i konflikte. U tom smislu, simbolične poruke masonske simbolike su veoma lekovite. Crno-bele kocke dobro odslikavaju tu osnovnu odliku čovekovog uma, a istovremeno nam šalju mudru poruku “I dobro i loše će proći”, ne zadržavaj se nepotrebno na kocki gde se trenutno nalaziš – putuj dalje! Izravnaj suprotnosti, transcendentiraj dobro i loše, jer i jedno i drugo je prolazno.

"I am above duality"

Zarubljena piramida govori o čovekovoj najvišoj psihičkoj sposobnosti, o oslobođenosti od

svake podele i negativnih iskustava (preostale patologije) iz čovekove prošlosti. Njena poruka glasi: engl. sve "I am above duality" (Iznad sam svake podvojenosti, ja sam sam izrok sopstvene realnosti i izvor svega).

Psihološki to bi značilo: uzimam svoju sudbinu u svoje ruke i preuzimam potpunu odgovornost za sopstveni život. Uslov za to je puna osvešćenost, jer je čovekova svesnost po određenom pitanju osnovni preduslov za preuzimanje odgovornosti u tom domenu. To svakako podrazumeva i čovekovog odgovoran odnos prema vremenu, kao jednom od najvažnijih resursa sa kojim raspolazemo, sa čime se u inicijaciji srećemo na III stepenu.

Kao što smo već na početku istakli, evidentna je podudarnost u krajnjim ciljevima: bolje poznavanje sebe, razvoj ličnosti, humanizacija i oplemenjivanje čoveka putem podizanja svesnosti, dubljeg i šireg sagledavanje realnosti, što će voditi ka jednom moralnijem životu i višem stepenu lične odgovornosti, odnosno kao krajnji rezultat imati - doživljaj ispunjenosti i ostvarenosti: kompletiranje svih važnih životnih ciklusa. U našoj istoriji i literaturi, izvanredan primer za životnu ostvarenost možemo naći u prve dve strane Memoara prote Mateje Nenadovića. Biti junak u svom vremenu i slično šahovskoj igri, proračunato i hladne glave povlačiti uvek najbolje poteze.

U psihoterapiji proces ostvarivanja ovih promena je indukovano iznutra, putem komunikacije i međusobnim odnosom klijenta i praktičara, dok se u slobodnozidarskoj praksi promene indukuju prvenstveno spolja, u grupi, posredstvom rituala i simbola. U tom smislu, oba pristupa su međusobno kompatibilna. Kako Masonerija insistira na civilizacijskom razvoju i korišćenju svih tekovina razvijenog društva, savremene metode psihoterapijske prakse i mentalnog, emocionalnog i duhovnog treninga, mogu nam značajno pomoći da jasnije, dublje i potpunije shvatimo i koristimo sve prednosti našeg masonskog putovanja.

D.I.
Timakum,
Knjaževac

O eliti, informacijama i snalažljivosti

Tekst koji je pred vama napisao sam podstaknut stalno prisutnim, gotovo neuralgičnim problemom realnog i vidljivog uticaja Bratstva u profanoj sferi delovanja. Ovo pitanje veoma je često tačka na kojoj se prelamaju stavovi i javljaju sukobi različitih grupa unutar Masonerije. Braća se ne zadovoljavaju „klesanjem sopstvenog kamena“ i traže način da svojim delovanjem učine sebe vidljivim i izvan radionice, na korist društva a i sopstvenu, u čemu ne vidim nikakav greh.

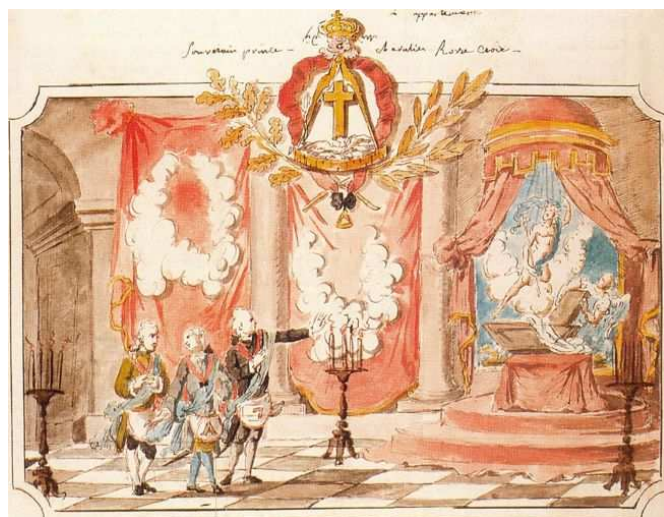
Problem profanog delovanja i uticaja Masonerije, neraskidivo je povezan sa pitanjem elite, samozvane ili stvarne. Šta je to elita, šta je njena uloga, kakav je njen sastav, da li se i kako taj pojam menja u vremenu?

Termin elita u svom korenu ima reč „izabran“. Ovaj pojam sam po sebi nosi višeznačnost jer se nameće pitanje „od koga“ je ta elita izabrana. Da li je izabrao onaj kog mi nazivamo Velikim Arhitektom dodirnuvši ih po ramenu i podarivši im talenat za umetnost različitih vrsta ili prirodne nauke? Ili su to možda oni koje je okolina (društvena, profesionalna, plemenska) „izabrala“?

Na osnovu sopstvenog slobodnozidarskog iskustva, rekao bih da veliki broj Braće u mojoj okolini prepoznaje u Bratstvu deficit pripadnika koje obični svet naziva „moćnim“ ljudima. Dakle, radi se o osobama koje upravljaju najvažnijim poslovima u državi i društvu. Ljudima koji se nalaze na rukovodećim mestima u ministarstvima, državnim i gradskim upravama, bolnicama, univerzitetima. I znate šta? U pravu su. Često se dešavalo da neki od takvih budu neko vreme između stubova, veoma entuzijastički raspoloženi, da bi kasnije izašli iz Masonerije. Bilo bi pretenciozno tvrditi da su baš svi koji su nas napustili „promašaj“ garanta ili Lože.

Sa druge strane, u našim redovima upoznao sam mnogo pametnih, talentovanih, profesionalno i porodično realizovanih ljudi, onih koji znaju da

kažu, napišu, da se izraze i prepoznaju istine. One koji rade najrazličitije poslove, a smelo se bave ezoterijom, filozofijom ili poreklom razuma. Takvi koji svetle unutar Lože nam ne nedostaju, ali treba se pomiriti sa činjenicom da oni u najvećoj meri danas ne pripadaju eliti „moćnih“. Oni su izuzetak koji se veoma teško probija u te redove. Nisam siguran da tako nije bilo i ranije, ali u mojoj okolini, i masonskoj i profanoj, dominira utisak da je u naše vreme taj problem posebno izražen. Nalazim da razloga za to ima mnogo. Najpre ću o onim opštim.

Progres, brži ili sporiji, konstanta je čovečanstva u milenijumima iza nas. I uvek je neko znanje do koga se dolazilo mukotrpnim radom i odricanjem, kasnijim generacijama postajalo lakše dostupno. Što je progres bio brži, rasedna linija između generacija koje su znanje sticale i onih kojima je znanje pruženo bila je izraženija. Prethodna generacija je smatrala da mlađi ne poštuju ono što im je dato, a mlađima je bilo teško da shvate trud koji je uložen u ono što im je pruženo na dlanu. Priča stara koliko je sveta i veka. I individualna i porodična i društvena. Civilizacijski, to je sukob elita koje pripadaju različitom vremenu. Dešava se i danas. Dopadalo nam se ili ne, vremeplov još uvek nije realizovan i treba naći načina da se u zadatom vremenu i okolnostima zadrži etika (koja se takođe menja sa vremenom)

kao i integritet, a da se i opstane, kako ljudski, tako i slobodnozidarski.

Progres se u našem vremenu najupečatljivije ogleda u činjenici da živimo u informatičkom dobu koje je preplavilo sve aktivnosti savremenog čoveka. Posledica toga je mogućnost da su najraznovrsnije informacije, čak i iz ozbiljnih izvora udaljene na dva-tri klika od najzabitijih mesta na planeti. Ipak, znanje nije isto što i informacija. Znanje zahteva odricanje i rad, a informacija se dobija na dlanu. Kako nismo savršeni, oni koji poseduju informacije, ali ne i znanja, daju sebi za pravo da ravnopravno razgovaraju i utiču na društvene događaje. Društvene mreže takođe tome pogoduju. Njihovo postojanje učinilo je potpuno otvorenim prostor za javno iznošenje ličnih stavova što, možda paradoksalno, otežava prepoznavanje glasova istinske elite u javnom etru. Sa druge strane, realna socijalna propulzivnost bazirana na istinskim vrednostima (onako kako ih mi smatramo) danas je manja nego ranije. Sve to potpomaže uspon anarhije i populizma, dok demokratija, do skoro tretirana kao sveta krava društvenih odnosa blede kao ideja. Činjenica je da uspon Masonerije u velikoj meri prati i uspon građanske demokratije i kapitalističkog ekonomskog poretka u okviru civilizacije kojoj

pripadamo. Ovo navodi na zaključak da opadanje demokratskih društvenih kapaciteta, može da bude jedan od bitnih uzroka slabljenja uticaja Slobodnog zidarstva u vremenu u kojem živimo, što je tema koja zahteva posebnu analizu.

Generacije koje su u svojim okvirima uživale socijalnu sigurnost i zaštitu države sa obe strane Gvozdenih zavese, a kojima u velikoj meri pripadamo, teško se privikavaju na promenu stanja. Osobine koje obezbeđuju ulazak u društvenu elitu sada su mnogo više nego ranije i snalažljivost, dinamičnost, spremnost na promenu. Erudite, širokoobrazovani, umetnički nadareni, ukoliko su samo to, teško nalaze put do društvenog vrha.

Sistem školovanja i istraživanja usklađuje se sa ovim okolnostima. Kriterijumi, onako kako ih naše generacije vide, padaju na svim nivoima obrazovanja. U istraživačkom smislu, različite liste časopisa koje su formirane kao sredstvo za validaciju naučnih rezultata u nedostatku snažnih i stvarnih autoriteta i u uslovima devastirane industrije, postale su same sebi cilj. Znanje više nije samo u knjigama, pa ni na univerzitetu. Ono što profesor ispriča, svaki student nakon časa može da proveriti na internetu. Autoritetom se danas teško postaje. Postoje i okolnosti specifične za naše podneblje. Biološki deficit, odlazak najboljih tokom devedesetih i početkom dve hiljaditih (neki kažu 200.000) nije mogao da ostane bez posledica čije su razmere tek sada sagledive. Talenata više nema toliko, a i u vreme otvorenosti granica oni koji vrede sve ranije napuštaju zemlju. Našoj generaciji rođenoj početkom druge polovine dvadesetog veka, zapala je dakle uloga ranije pomenutih nezadovoljnih prethodnika koji na svoje naslednike gledaju sa prezrenjem i ne previše respekta. Toga je uvek bilo. Različitim misliocima iz antičkog doba pripisuje se sledeća rečenica koju su mnogi od vas, verujem, već čuli: "Oprostite, ali današnja mladež je pokvarena, zla, isprazna i lenja. Nikad više neće biti kao što je bila nekada i neće biti sposobna da sačuva našu kulturu!"

Sa druge strane, Masonerija je nastala kao institucija čuvanja zidarskog zanata. Bilo je i više sličnih pokreta i udruženja, ali Slobodno Zidarstvo je jedno od onih koje opstaje do danas. Ono je podrazumevalo da se tajne zanata predaju u dozama, smisleno i onima koji to zaslužuju, što je koncept prenet i u simboličku Masoneriju. Jasno je vidljivo njegovo veoma izraženo odstupanje od pravila igre i kriterijuma koji preovlađuju u profanom društvu

izvan stubova. Ukoliko ne želimo da budemo kao dvojica matorih gundala iz Mapetovaca, moramo da prihvatimo promene, ma koliko to nekonformno bilo.

Najpre, moramo da shvatimo da snalažljivost, društveni pragmatizam i spremnost na promenu nisu osobine koje pojedinca nužno čine makijavelistom i diskvalifikuju ga za ulazak u Bratstvo. Struktura Masonerije je u odnosu na strukturu društvene elite trenutno takva da je neophodno da Masonerija prepozna gospodu vrednu klesanja, uvede ih među stubove i vrati u profani svet kao Masone koji će raditi na korist društva. I baš ta volja da se radi u korist društva, treba da bude jedan od bitnih kriterijuma za prijem u Bratstvo. Nije greh ako je incijalni motiv za to i samopromocija. Kamen je tu da se kleše. Brzina akomodacije društvenim okolnostima i kriterijumima jačaće Bratstvo i učiniti ga atraktivnijim za gospodu iz profanog koja zaslužuju da budu Masoni. To nije samo naš usud, već i sudbina Braće vekovima unazad. Nezavisno od Slobodnog Zidarstva, promena društvenih odnosa menja i sastav i karakter elite. Kapitalisti su

bili prokazani od feudalaca, pa su nakon puno lomova postali nosioci društvenog progresu. Setimo se uspona leveice u dvadesetom veku. Masonerija, iako na prvi pogled konzervativna, menja se sa vremenom. Ta je neophodnost uslovljena dinamikom promene civilizacije i ljudi kao individua. Pomenuta dualnost masonerije posebna je tema koja zavređuje zasebnu analizu.

Sve ovo ne znači da se treba odricati temeljnih vrednosti Masonerije sadržanih u Dekalogu. Štaviše, prema njima se treba odnositi konzervativno. Sa druge strane, način na koji se one nameću u društvu i profanom okruženju uslovljen je vremenom u kom postojimo i nužno je biti otvoren za različite pristupe koji omogućavaju uspešnu realizaciju slobodnozidarskih ciljeva. Trajanje masonskog pokreta kroz vekove, dokaz je da je to moguće učiniti.

Brat N.C.
PL Slobodan Jovanović,
Niš

BRATSKO OGLEDALO

Draga braćo da li se vidimo?!

Da li me zaista vidite?!

Ja sam ono što ste i vi nekada bili. Nosim belu kecelju i tek sam napunio 3 godine. Ja sam vaše ogledalo! Ja sam vaš kamen, od kojeg vi gradite hram čovečanstva. Ja sam ono kako me vi naučite da merim i klešem. Ja sam vaš budući kamen temeljac!

Mlad sam! Kao i svaki učenik, željan znanja. Počastvovan da bude primljen u ovakvo društvo. Mada, ponekada se pitam, šta ste to videli u meni? Šta sam ja uradio da bih ovo zaslužio? Čime sam ja njega zadužio da me počastvuje na ovaj način? Šta sam uradio da mi dozvoli da se okružim ovako plemenitim ljudima?

Ali, draga Braćo, želim da vas podsetim da ste stajali na istom mestu gde i ja sada, da ste bili obučeni kao i ja, da su vam ista pitanja bila u glavi i da ćemo jednog dana svi otići sa ovog mesta na isti način. Ostavljajući iza sebe samo naša dela i ljude koji nas kad-kad pomenu.

Dobio sam svetlo. Vidim! Mada, ponekada nisam siguran šta? Verujem da će sve biti jasno

vremenom. Odrastao sam u porodici, gde sam ja bio jedino dete, jedini kalem nekada velike i uticajne porodice. Uvek sam žalio što nisam imao brata! Al na dan kada mi je skinut povez, moja porodica se ustostručila!

Volim da vidim svakoga od vas! Volim kada sedimo i slušamo radove koje su braća pisala, volim kada se sretnemo na večeri! I da se ja pitam, voleo bih da vas viđam svaki dan! Često se zapitam, zašto? Zašto postoji toliko prostora u našem lancu? Zašto smo tako blizu a opet tako daleko jedan od drugog? Zar je bitno da li mi je kecelja bela ili ima ukrase? Oči se uvek ispune radošću i osmeh pojavi na licu kada zazvoni telefon i pojavi se slika ili ime jednog od vas, kao da sam čuo nekoga ko mi je najbliži! Ali, na žalost, osetim i jednu distancu. Jedan tihi ton, koji kao da mi kaže: “Budi tu, al’ nije ti mesto tako blizu!”. Zar je to ono što brat bratu treba da prenese? Zar je to osećanje koje treba da osetimo?

Kao što sam rekao, voleo bih da vas viđam mnogo češće. Neke od vas ne poznajem dovoljno, a neke sam upoznao toliko dobro da odgovorno mogu da tvrdim da su velikani sami po sebi! To ne mora niko da mi dokaže! Vidim! Ipak nemam povez preko očiju! Sa nekima imam čak strah da razgovararam, iz velikog poštovanja koje osećam! Niko ne želi da ispadne nedostojan, ili još gore glup. Pa ćutim! Moje reči će te retko čuti, ali dolaze iz srca i to su što jesu.

Ne! Nije mi želja da bilo kome držim pridiku, na kraju krajeva ja na to nemam pravo! A i da imam, ne bih mogao da vam zamerim bilo šta! Jer ste moja braća! Ne retko u šali kažem, idem na porodičnu večeru večeras. Ljudi oko mene bi me gledali zapanjeno, jer ipak ne mogu da shvate na koju porodicu mislim. Imaju na umu da je moja porodica mala.

Braćo! Nemojmo gurati jedni druge od sebe! Nemojmo biti nešto što nismo! Tu smo jedni za

druge! I u dobru i u zlu! Nije li to tako?! Nije li to ono što znači imati brata? Ja ne bih znao, jer je tek godinu dana kako imam porodicu osim svoje majke!

Molim vas! Ne! Preklinjem vas da me naučite šta to znači biti brat nekome, jer je ovo sve meni novo i nalazim se na neistraženoj teritoriji! U ruci mi je mapa, šestar i crte na mapi izvučene pod savršenim uglom... Ali ja tu mapu još ne znam da protumačim!

U dekalogu često kažemo "Volite jedan drugog! Onaj ko kaže da je na svetlu, a mrzi svog Brata, ostao je i dalje u tami!" Zašto je politika bitna? Zašto je bitno ko nosi kecelju, čekić, mač, žezlo ili bilo šta slično? Zašto? Jednom prilikom jedan brat mi je odgovorio na pitanje jako lepo. Pitao sam ga, šta to razdvaja masone u loži? Koja je razlika? A on mi je odgovorio sa osmehom: "Dragi moj budući brate, cipele! Cipele su jedino što nas razdvaja jedne od drugih". Kada sam to čuo u meni je porasla želja da pristupim! To je to, rekao sam sebi! Zna osam da je to ideal koji se teško nalazi u surovom profanom svetu! Ali sam zatim shvatio da taj odgovor mogu da tumačim na više načina... Shvatio sam da postoji još jedno tumačenje... Pa zar cipele?, upitao sam sebe? Zar je to ono što nas razdvaja? Nešto tako profano? Alegorija i dualitet odgovora su mi tada bili još jasniji!

Zar je bitno? Ponovo ću vas pitati? Ništa od ovoga nećemo odneti sa sobom! MEMENTO MORI! Osim ljubavi koju nosimo jedni prema drugima! Jednog dana kada moju kecelju budu krasili razni vezovi, podsetite me braćo moja i ponovite mi, da sam rekao sledeće:

"Molim vas Braćo kao učenik! Kao neko ko treba da čuti, sluša i uči. Učite me pravom bratstvu! Obucite svoju belu kecelju ponovo i pogledajte se još jednom u ogledalo, u ogledalo koje stoji sada pred vama, između ova dva stuba!"

Brat, učenik
Velika Nacionalna Loža Srbije

"Onaj ko kaže da je na Svetlu, a mrzi svoga brata...",

ili

lični sukobi u loži kao prepreka na putu ka duhovnosti

Dobili smo ozbiljan zadatak u vezi pisanja radova na temu svakog pojedinačnog postulata u masonskom Dekalogu. Nadovezaću se na niz već urađenih radova koje su naša braća napisala, a i kao podstrek za one koji to još nisu ništa napisali. Moja tema je velika deseta zapovest iz našeg Dekaloga: "Volute jedan drugoga. Jer, onaj koji kaže da je na svetlu a mrzi svoga brata, ostao je i dalje u tami."

I sama pomisao na obradu ove zapovesti deluje zastrašujuće. Pisati o nečemu što je sama suština masonerije, nešto što je naš cilj i predmet rada, koji niko od nas a ni od naših prethodnika nije uspeo do kraja da rasvetli, deluje kao uzaludan posao, kao donkihotovska borba sa vetrenjačama.

Ipak, usudio sam se da barem započnem ovu temu za koju je potrebno mnogo rada, proučavanja i promišljanja. Odlučio sam da je podelim na delove, i obradim samo onaj deo koji upozorava zvečećim metalnim glasom: "... a mrzi svoga brata". Ovde neću doticati druge dve teme, tj. teme ljubavi i svetlosti, već ću samo pokušati da izdvojim potencijalne elemente koji nas najčešće mogu ostaviti u tami i sprečiti put ka duhovnosti. Pozabaviću se najčešćim faktorima koji dovode do međusobnih sukoba unutar jedne lože, a naravno i u profanom životu. Sukob vodi do pojačanja mentalno - emocionalne uzbuđenosti, koja po sebi vodi ka negativnim osećanjima i stanjima koja mogu biti kratkotrajna ili dugotrajna, ali koja nikada nisu korisna. Sem toga, dugotrajna negativna osećanja mogu prerasti u ono na šta smo izričito upozoreni – na to da počnemo mrzeti svoga brata.

Pre toga, podsetimo se na nešto što svi dobro znamo. Znamo, da masonerija kao osnovni princip ima zabranu rasprava na neke veoma osetljive i lične teme. Svakako da bi svaka rasprava među braćom o religiji, politici i rasi neminovno vodila do sukoba. Zatim, mi veoma dobro pazimo pri našim balotažama za prijem da ne uvedemo neharmonične elemente između stubova. Na našim radovima i u našim besedama stalno se potencira duhovna izgradnja i razvijanje korektnih bratskih odnosa.

Prvi put smo uvedeni bez metala. Metali su simbol naših vezanosti za vrednosti profanog sveta i onoga što je neplemenito u nama.

- Mi koji smo inicirani nismo profani. Profani su bez hrama - profani su izvan.
- Mi imamo hram - mi smo unutra. Unutar čega? Unutar sebe – trebalo bi reći.
- Mi smo oficiri svoje lože – svako svoje.
- Mi smo braća. Mi smo na putu. Mi gradimo sebe. Mi smo slobodni zidari.
- Mi imamo mistriju. Mistrija je simbolična alatka za nanošenje vezivnog cementa, odnosno simbol bratske ljubavi.

Teoretski, sve je divno, svako ide ka svome cilju, svako ide svojim putem, put je dovoljno širok, mesta ima za sve... Ali...!? Ali...

"Teoretski ljubav lepo zvuči, malčice je drukčije u praksi..."

rečeno je u jednoj popularnoj rok pesmi.

Ta braća, naravno, samo su ljudi. Neko je ovakav, neko onakav, neko trpeljiv, neko nije; neko posvećen, neko nije, neko više duhovan, neko manje... Naravno, samo smo ljudi, sa svim našim manama i vrlinama. Ljudi odrasli, zreli, pametni, izabrani od najboljih da bismo postali još bolji. Tako jeste, ali ipak, s vremena na vreme dođe do nečega što ne bi trebalo, čemu ne bi smelo imati mesta u jednom bratstvu. Jer gde god su ljudi, makar se zvali i braćom, javljaju se sukobi i konflikti. To je donekle normalno, međutim, ako se dešava učestano, ako se ponavlja, onda to znači nešto drugo. To znači da nismo razumeli alegoriju o metalima. To znači da ne znamo da gradimo hram. Najčešće ga i ne vidimo. A ne vidimo ga jer ne gledamo u njega, tj. ne gledamo u sebe, već gledamo okolo, gledamo drugog, prisluškujemo, zavirujemo u ono što nije naše, i što nam neće pomoći.

Nekada, reklo bi se previše često, i pored titule majstora masona ostajemo profani, sa svim manirima sujete, ambicije, grubosti pa čak i nekulture. I ovo je razumljivo: masonerija je škola, to nije raj u kojem se šetkaju savršeni majstori koji su prevazišli sva iskušenja. U raju su možda masoni koji su na stepenu Anđela, ovde dole takvog stepena nema. Pored toga što je škola, masonerija je i put. Daje nam učenje, ali traži da ga pokažemo u praksi, da ga primenimo dok idemo Putem Postignuća. Ako je Učenik dobar, ako je Pomoćnik vredan, onda ima nade da Majstor zaista postane Mason. Inače ne! Inače ćemo samo šetkati svoje kecelje sujete i pretvaranja.

Ali, šta učiti, šta primenjivati, o kojem znanju i primeni mi govorimo?

Ima toga mnogo, zaista mnogo da nije bez razloga rečeno da masoni veruju u besmrtnost duše. Čak i kada bi čitava večnost bila pred nama bilo bi dovoljno posla za nas.

Znamo vrlo dobro koliko su konflikti u međuljudskim odnosima pogubni po svakoga: od porodice, firme, društva, pa sve do tragičnih ratova među narodima. U tom svetlu nikada, i ponovićemo NIKADA, ne smemo zatvarati oči kada vidimo da postoji sukob među braćom i ne dati sve od sebe da pomognemo u njegovom rešavanju.

Konflikti se moraju rešavati, jer kao što rekosmo na početku, konflikti nas mogu odvesti do mržnje i tako ostaviti u tami. Ako se pravilno ne razrešavaju lični sukobi među braćom, dolazi do veće nesloge, do grupašenja, do pojave klanova, drugim rečima do nečasnog i profanog, do onoga što je uvek rušilo i rušice svaku pametnu gradnju, svako zajedništvo i bratski duh koji je najveća tekovina naprednog čoveka.

Evo skromnog priloga na tu temu budući da je od velikog značaja, i nadam se da će biti od koristi svima koji žele voditi pravi masonski život. Naš cilj je put ka duhovnosti, a lični sukobi su jedna, ali ogromna, prepreka na tom putu.

Pređimo na konkretno razmatranje.

Ako izuzmемо one teme koje masonerija izričito zabranjuje, i neke zaista nedostojne razloge kojih, nadamo se i nema kod nas (npr. laži, prevare, neispunjena obećanja, finansijske malverzacije, i slično), pri malo pažljivijoj analizi možemo uočiti tri glavna uzroka koji vode do ličnih sukoba, a to su:

- nepodudarni karakteri,
- međusobno ogovaranje, i
- mentalno-verbalni sukobi.

Nepodudarni karakteri

Dešava se u životu da se na istom mestu nađemo sa nekom osobom koja nam jednostavno ne prija. Ta osoba ne mora ništa da kaže, ili učini, a mi se osećamo razdraženim, čak nam je mučno. Radi se

o tome da vibracije karaktera, ili pak samih misli te osobe nisu u skladu, odnosno potpuno su **nepodudarne vibracijama našeg karaktera**.

I pored toga što, kao što rekosmo, pazimo da ne primimo neharmonične elemente u naše radionice, ipak se ovakve situacije ne mogu izbeći. Ljudi su veoma različiti međusobno, često i ne poznajemo dobro one koje primamo, a uz to ljudi se menjaju.

Šta raditi u ovakvom slučaju?

Kao prvo, ne možemo uvek ni da bismo s kime ćemo se družiti, čak ni u profanom životu. Najbolje bi bilo da se družimo samo sa osobama čije su vibracije potpuno skladne sa našim i koje na nas deluju podsticajno. Ali, često ni članovi iste porodice nisu potpuno harmonični međusobno, a mi moramo da živimo sa njima. Na poslu, često smo prinuđeni da radimo sa ljudima koji nam nisu simpatični.

S jedne strane, tačno je da prisilno druženje nije dobro. Ono je poput sporog otrova koji smanjuje efikasnost i ometa napredovanje. Dobro bi bilo neharmonične ljude razdvojiti, ako je to moguće.

S druge strane, ako želimo živeti konstruktivan i koristan masonski život, ne smemo dozvoliti sebi da budemo previše egocentrični. Masonerija potencira timski rad i duh zajedništva. Da bi bilo koja zajednica napredovala neophodna je prijateljska saradnja većeg broja prilično blisko povezanih pojedinaca. Biti preosetljiv na vibracije karaktera, ili privremene misli drugih ljudi, značilo bi patiti, a povući se iz tih odnosa bliske saradnje i zajedničkog rada značilo bi biti sebičan. Dakle, veoma je poželjno slagati se i sa onim ljudima prema kojima ne osećamo prirodnu simpatiju, i to bez preteranog trenja. Dok se ne dođe do takve tolerancije, a nije nam moguće da se izolujemo od neskladnih osoba, korisno bi bilo znati neke tehnike koje nam mogu pomoći da ne trpimo preterani uticaj u tim kontaktima.

Pomenućemo ovde dve tehnike.

Prva od njih je ona koju najčešće primenjujemo i to nesvesno, a možemo je nazvati **nebrobojni mentalni zid**. Da efikasno zaštitimo sebe od negativnih vibracija nečijeg karaktera ili misli, potrebno je da zauzmemo hladan, nepopustljiv, čvrst mentalni stav, i odlučno skrećemo pažnju na nešto drugo što nas zanima. Pritom, ne bismo trebali

osećati nikakav antagonizam u sebi, ne bismo smeli odašiljati nikakvo štetno zračenje s naše strane. Potrebno je samo da stvorimo zaštitni oklop koji neće dozvoliti zračenju niti mislima druge osobe da dopru do nas. Na taj način prekidamo vezu sa neharmoničnom osobom, a njen misaoni impuls se odbija od našeg mentalno-emocionalnog sklopa. Sve dok smo u prisustvu takve osobe, ako zadržimo ovakav mentalni stav nećemo trpeti nikakav štetan uticaj s njene strane. Ipak, ova tehnika ima više mana:

- Prvo, moguće ju je primeniti samo na kratko vreme.
- Drugo, na ovaj način potpuno prekidamo vezu sa drugom osobom, pa tako zatvaramo sebe i za sve ono što bi moglo biti korisno u toj vezi.
- Treće, nekada i ne smemo zauzeti ovakav stav, na primer, prema poslodavcu ili slično.
- Četvrto, ljudi će sarađivati sa nama samo ako osete da smo prijateljski naklonjeni, a ako smo hladni i uzdržani tu od zajedničkog posla nema ništa.

Druga tehnika je daleko bolja, budući da je logična i da se nameće kao najlakši i najbolji način za slaganje sa antipatičnim ili iritantnim ljudima, bilo gde da se to dešava. Može da se primenjuje neograničeno dugo, i to bez prekidanja veza sa dotičnim osobama. Nazvaćemo je **tehnikom ljubaznosti**, a sastoji se u tome da zauzimamo jedan prilično šaljiv i veseo mentalni stav, koji nije negativan, nije pokoravajući, a izražava se u osmehu i ljubaznosti. Sa takvim stavom odbijamo da primetimo bilo kakvu neprijatnost, odbijamo da se svađamo i žalimo. Na život gledamo kao da je sve u redu i da je sve dobro. I kada neko pokaže svoju lošu volju, mi to tolerišemo ljubazno i sa osećajem prijatnosti, ne obraćajući nikakvu pažnju na ono što je neskladno. Naravno, ovo nije ni najmanje lako, barem ne na početku. Da bi bilo uspešno, potrebno je da ovaj stav, taj naš osmeh i ljubaznost ne budu samo na površini, da ne budu izveštačeni. Moramo ih stvarno osetiti u sebi, da bismo zaista zračili njima. Da bismo to postigli potrebno je da naš emocionalno-misaoni sklop toliko ispunimo veselim, ljubaznim i optimističnim mislima, tako da će svaka misaona vibracija koja dođe spolja doživeti svojevrstu promenu polariteta. Naravno, osoba koja šalje vibraciju besa ili straha i dalje će biti besna ili

uplašena, ali kada ta njihova vibracija dođe u kontakt sa našim stavom mirnoće, veselja i pozitivnog zračenja naša prijatna misaona energija će obuhvatiti tu vibraciju, otupeće joj oštricu i učiniti je skladnijom. Kada se savlada ova tehnika mnogo ju je lakše izvesti nego rečima opisati, i siguran sam da svako od vas razume o čemu se ovde radi. Ipak, samo upornost vodi ka majstorstvu, i trebali bismo se potruditi da ovo primenjujemo u praksi.

Međusobno ogovaranje

Drugi uzrok loših odnosa, odnosno druga vrsta otrova koji može imati loš uticaj, jeste **ogovaranje**, u kojem se ocrnjuje nečiji karakter, ili prenose priče izrazito nepristojnog sadržaja, ili je osoba predmet masnih i vulgarnih šala. Ovo nema nikakve veze sa antipatičnim karakterom koji smo prethodno obradili, i ovo mogu činiti upravo osobe koje najviše volimo i u koje imamo najviše poverenja. Ta činjenica čini ogovaranje još destruktivnijim vidom otrova. Nekada čak članovi naše porodice ili prijatelji, koji su u svakom drugom pogledu dobri i ljubazni, mogu biti zavisnici od ogovaranja i toliko se valjati u tom štetnom mentalnom blatu da skoro nesvesno prljaju sve oko sebe što dotaknu.

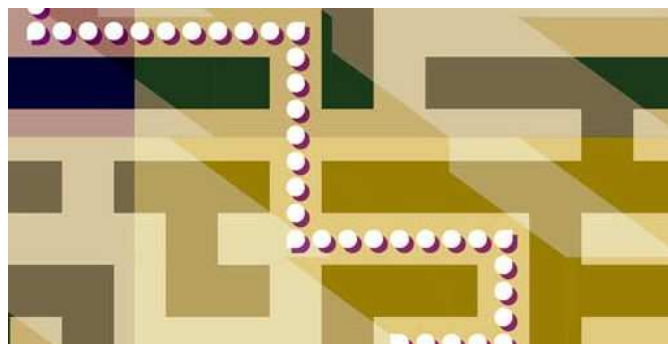
Ne radi se o tome da pozivamo na čistunstvo, koje predstavlja samo naivno odbijanje da se suočimo i priznamo činjenice koje postoje svuda oko nas. Jasno je da svaka osoba ima svoje mane, neko manje neko veće, neki čak žive prljavim životom, umnim i telesnim. Čistunstvo nas neće odvesti ka savršenom moralnom kodeksu. Međutim, nikakve koristi nećemo imati ni ako usmeravamo pažnju na mentalno smeće i moralno đubre koje postoji tu i tamo oko nas. Nama ništa dobro neće doneti ako ga iskopavamo, vadimo na površinu i đubrimo naše umove sa tim.

Što se nas tiče, nepristojne priče, prljava ogovaranja i svaku drugu mentalnu prljavštinu morali bismo odlučno izbaciti iz glave, jer to nikako nije u interesu slobodnog zidarstva. Mi smo na putu ka duhovnosti, a duhovnost je veoma uzvišena vibracija koja, da bi se dosegla i održala, zahteva profinjenje i obogaćivanje života, dok mentalna korupcija, poput ove o kojoj govorimo, predstavlja običan korozivni uticaj koji ne samo da zagađuje objektivnu svest, već uz to truje dušu i smanjuje brzinu vibracije na kojoj egzistira, i odvlači nas ka animalnom nivou postojanja.

Sa druge strane, nemoguće je da ne čujemo ogovaranja drugih primitivnijih ljudi, a neminovno ćemo doći u dodir u praktičnom životu sa ljudima koji su prilično grubo i vulgarni u svojim mentalnim navikama. I tu imamo na raspolaganju nekoliko pravilnih izbora.

► Prvo, možemo da **ne obraćamo nikavu pažnju** na takvu vrstu razgovora. Obično to možemo izvesti bez ikakvih problema, tako što ćemo ono što čujemo pustiti da "na jedno uvo uđe, na drugo izađe". Uvek ima mnogo lepih stvari o kojima možemo misliti, a kada sagovornik primeti da smo odsutni iz njegove priče brzo će preći na neku drugu temu.

► Drugo, možemo **odbiti da slušamo razgovor** u kojem se o nekome priča podrugljivo ili sa omalovažavanjem. Možemo jednostavno reći da ne volimo slušati takve stvari.

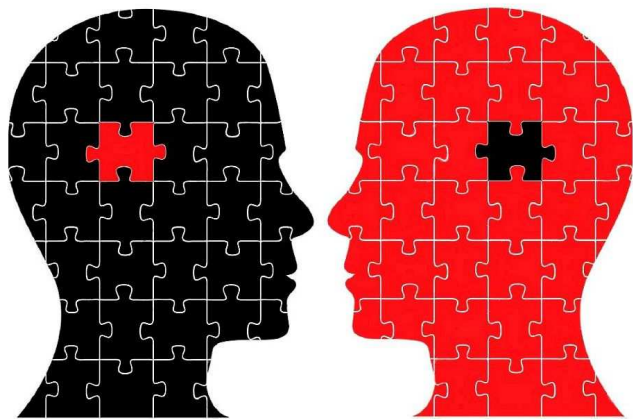

► I treće, i što bi bilo najkorisnije, trebali bismo **neutralizovati ono što je rečeno** tako što ćemo izneti nešto veoma pozitivno, konstruktivno i pohvalno o pomenutoj osobi. Štaviše, dobro bi bilo da razvijemo naviku da uvek tražimo nešto pohvalno ili ohrabrujuće kod naše braće, prijatelja ili članova porodice. Čim nešto neljubazno bude rečeno ili učinjeno, treba da uzvratimo nečim ljubaznim, kako bismo to poravnali, kako bi na kraju sve bilo "na libeli". Na taj način ćemo

postideti onoga koji je neljubazan, i tako mu pomoći da se odvikne od te štetne navike. Možemo čak postupiti i direktnije i postaviti mu sledeća tri pitanja: Da li je to ljubazno od tebe? Da li je nesebično? Da li je pošteno? To je odličan način da se spreče mnoga ogovaranja i uvrede, a takođe i da se izbegne stvaranje loše karme kod osoba koje su tome sklone, i na taj način postanu bar malo bolje.

Mentalno-verbalni sukobi

Treća i najčešća vrsta mentalnog otrova, jeste **mentalni konflikt između ljudi**, naročito onih koji su na neki način emocionalno vezani. Često se dešava da nama bliski ljudi imaju veoma nezgodne karakterne crte koje su odraz njihove neuravnotežene prirode, ili kako to kažemo, neravnine njihovog grubog kamena. Na primer, neki su svadljivi, ili stalno se protive svemu što mi uradimo ili kažemo, ili stalno traže mane i kritikuju, ili prave scene koje u nama izazivaju burne emocije. Ljubomora, mržnja, zajedljivost, razdražljivost, naprasitost i slične mentalne osobine naših bližnjih, mogu biti toliko iritantne da u nama pobuđuju slična osvetoljubiva stanja.

Neskladne misli i emocije ne idu u prilog razvoja duhovnosti na koju upućuje naš Dekalog, kao savršeni moralni kodeks. S pravom ih nazivamo otrovima, jer truju naše telo i negativno utiču na ceo naš unutrašnji mehanizam tako da on aktivira zakon privlačnosti na našu štetu, privlačeći u naš život nesrećne događaje koji umanjuju sposobnost da činimo dobro kako za sebe tako i za druge. To je dovoljan razlog da svaki čovek, a naročito masonski Učenik, budno motri na svaki potencijalni emocionalni nesklad i da ga shvati kao zadatak koji mora da reši. U tom smislu, analizirajući svoja

prethodna iskustva sa takvim pojedincima i vrstu događaja u kojima se problem obično javlja, on treba **da unapred planira jedan određeni mentalni stav** koji će uvek zauzimati u sličnim situacijama.

Razume se da ovo nije lako. Čovek je uglavnom rob navike, a navika je alat podsvesnog uma. Prema kosmičkom zakonu privlačnosti, akcija uvek ide prema slici koja u datom trenutku dobija najveću pažnju. I tu je upravo poprište žestoke unutrašnje bitke koja se vodi između našeg svesnog i podsvesnog uma.

Svesni um pokušava u prvi plan isturiti onaj pozitivan stav koji hoćemo da zauzmemo, kako bismo odredili pozitivan tok našeg ponašanja.

Podsvesni um, uslovljen i naviknut da u takvim situacijama postupa sasvim drugačije, čini sve da našoj pažnji nametne svoj scenario, tj. one misli i emocije koje smo ranije ispoljavali u sličnim okolnostima.

To je kritičan trenutak kada ne smemo pokleknuti i moramo zadržati u umu sliku onog stava koji smo svesno planirali, i ne dopustiti podsvesnom umu da nam poturi svoju sliku. Drugim rečima, bez obzira šta neko drugi kaže ili uradi, moramo razviti sposobnost da uvek ostanemo smireni i uravnoteženi. Ako se u nama jave neskladne misli i emocije treba da to shvatimo kao lični neuspeh, jer mi smo to dopustili.

Međuljudski konflikti su ozbiljna tema i mnogi psiholozi su pisali naučne studije o tom problemu. Stvar je utoliko teža što se najčešće dešavaju među osobama koje zajedno žive i rade i koje su veoma bliske u mnogim stvarima. Zato masonerija i baca naglasak na obaveze prema porodici jer je upravo porodični život najteži teren na kojem se testira naša sposobnost da dosledno održavamo konstruktivan i pozitivan stav.

U jednoj masonskoj loži, takođe, ovo možemo posmatrati kao ozbiljan ispit za Učenika. Tek kada vidimo da on u većoj meri uspeva da zadrži stav konstruktivnog rada i ponašanja, i da pozitivnim i skladnim stavom uspeva izbeći konflikte sa ostalim članovima, to možemo shvatiti kao dokaz da je stekao sposobnost za veće poduhvate, odnosno da je spreman za timski rad i dalje napredovanje na stepenu Pomoćnika.

Da bismo zadržali instruktivni karakter ovog rada, daćemo i ovde neka konkretna uputstva koja Učenici mogu iskoristiti da se izbore sa ovom trećom vrstom mentalnog otrova.

■ Kao prvo, **prestanite kritikovati.** Kritikovanje je znak neznanja, ljubomore, nedostatka principa. Bez obzira na nesavršenost onih koje posmatrate prestanite pronalaziti njihove mane. Umesto toga upotrebite svoju moć zapažanja da pronađete vrline koje svakako poseduju. Ono na šta usmerite svoju pažnju, to sve više raste. Umesto kritike, uvek možete reći: „Mi smo deca istog Oca“ i pokušati da osetite struju tople bratske ljubavi koja teče iz vas i okružuje njih. Ponavljajte ovo svaki put kada mislite o njima i videćete kako će Božanska Ljubav izlečiti svaki nesklad, izbrisati sva protivrečja i oplemeniti vaš i njihov život.

■ - Drugo, **negujte toleranciju.** Tolerancija se sastoji u tome da dajemo drugima pravo na ideje i mišljenja, koje (pravo) i mi zadržavamo za sebe, i da to činimo sa zadovoljstvom. Ljudi su međusobno različiti, čak i kada su odgajani na veoma sličan način. Ne postoje dva čoveka koji su imali ista iskustva u ovom životu, da ne pominje prethodne inkarnacije. Ako mislimo da je neko drugi slabiji od nas ne treba da ga osuđujemo. Moramo paziti da ne postanemo previše samouvereni i tako zanemarimo sopstveni duhovni razvoj. Često se dešava da je onaj koga osuđujemo dalje odmakao od nas na putu napredovanja. Nijedan deo puta nije lak, i svako ima svoje prepreke sa kojima mora da se izbori na svoj način. Ako ne umemo da mu pomognemo, ne treba ni da mu odmažemo.

■ - Treće, **suočite se sami sa sobom.** Ovo je još teža lekcija od tolerancije. Kada neko kaže nešto neljubazno o vama – šta vi tada radite? Da li se povučete i počnete duriti? Ili se razbesnite i poželite uzvratiti istom merom? Ako činite bilo šta od toga, ne samo da gubite vreme vi u stvari gubite bitku. Ali, kako bi trebalo postupiti u takvom slučaju? Pre svega, pogledajte unutar sebe i pokušajte pronaći šta je to u vama što je izazvalo reakciju koju ste doživeli. Znamo da „slično privlači slično“ i često smo na neki način

zaslužili tu neljubaznu primedbu. Najčešće ćete uspeti da pronađete uzrok problema u sebi. Tada treba da se pošteno suočite sami sa sobom, i kažete: „Dobro, ovo je moja greška. Ovo je moja šansa za poboljšanjem. Zahvalan sam na primedbi koja mi je ukazala na ovo.“ U suprotnom slučaju, kada i pored sve iskrenosti ne uspevate pronaći nikakvu manu u sebi koju biste mogli shvatiti kao uzrok neljubaznosti, onda je najmudrije da poput Isusa kažete: „Oprosti im Oče, ne znaju šta rade“. Moć praštanja je ogromna, a tim činom ćete izbeći da otrov ljutnje ubacite u svoj krvotok, i dodatno sprečiti rađanje zlih misli koje bi vam se, po zakonu uzroka i posledice, svakako vratile i nanele dodatnu štetu. Jer, rečeno je u Knjizi Svetog Zakona: „Kako čovek seje, tako će i žnjeti“.

Nadam se, da ste zumeli zašto sam iz poslednje zapovesti našeg Dekaloga izdvojio ovu temu koja će nam pomoći da ne dođemo u iskušenje da „mrzimo svoga brata“ i tako „ostanemo u tami“. Tek kada očistimo ono što nije dobro, možemo se pozabaviti uzgajanjem onoga što jeste, odnosno, tek onda možemo govoriti o ljubavi i svetlosti.

Tehnike koje sam ovde naveo predstavljaju samo moj lični izbor koji sam napravio tokom proučavanja ove teme i iščitavanja dostupne literature. Pokušao sam izabrati one najlogičnije i prilagoditi ih našim specifičnim potrebama. Neko drugi bi verovatno izabrao neke druge, ali najvažnije je da radimo i učimo, i ono što naučimo podelimo sa braćom kako bismo svi imali koristi i sačuvali mir.

I na kraju da rezimiramo odgovor na pitanje: "Zašto je važno razrešiti konflikte i sačuvati mir?"

Zato, da bi loža mogla biti ono što treba da bude: mirna radionica, kako bi se u njenoj aktivnoj tišini mogla čuti ona nečujna reč koju smo izgubili.

Pre nego što zatvorimo našu ložu, Časni Starešina, kao oličenje Mudrosti i našeg Istinskog Sopstva, pri gašenju simboličnih baklji, kaže: "Neka na zemlji bude Mir". Time se hoće reći da samo sa Mirom u duši smemo izaći u profani svet, na dnevno svetlo, u kojem treba da širimo ono što ovde naučimo. Samo u Miru naše biće može obnoviti Snagu i steći hrabrost da voli svoga brata, bez obzira na sva zakeranja našeg nižeg uma.

A tek onda kada Ljubav počne vladati među ljudima stići će i ona konačna nagrada u vidu Radosti u svim srcima, pred kojom sve drugo ostaje nemo i beži kao tama od Svetlosti.

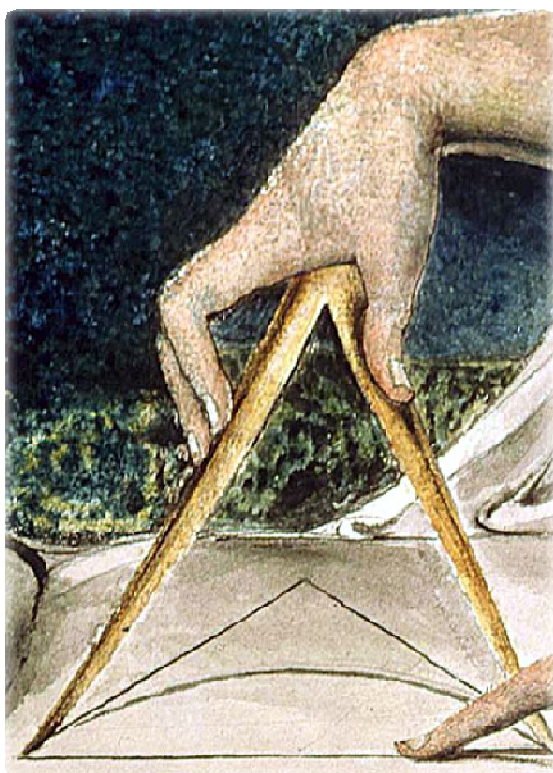
Draga Braćo, neka Mir bude među vama i u vama!

Br. M. M.
Na Or. Šapca,
23.4.6017. gis

УЛОГА ГАРАНТА У СЛОБОДНОМ ЗИДАРСТВУ

**„У вртлогу живота
само оптимисти виде Светлост.“**

Драги брате, огроман си у свему што си до сада чинио и радио, рекло би се стена, али ваљда си разумео, још увек недовољно обрађена да се, са свим својим врлинама које те неминовно красе, али и манама, које су чињеница је занемарљиве; уградиш првен-ствено у сопствени Храм и тиме му даш епитет савршене грађевине.

Брате мој, нека је Твој долазак био и из радозналости, знатижеље; нека си и ако си упознао доста тога материјалног, јеси ли пуним срцем пожелео да подигнеш своју свест о духовном; за многе из Твог окружења је и даље то обавијено велом тајни, зар не?

Ценим Твоју одлуку да интензивно радиш на остварењу личног развоја и свеукупног

напредовања. Твоју искрену жељу за братском љубављу, Твоју потребу за заједништвом.

Оно што сам хтео да Те питам, да Те подсетим на тренутак, сећаш ли се како си доспео овде? Како си сазнао за Ложу, за Три Велика Светла и Три Мала Светла, за Савет Светлости? Јесу ли Благајник и Беседник уважени чланови спортског друштва коме припадаш у свом профаном свету, или су Официри ложе? Јасно Ти је да је Твој пут ка Светлости започео првим кораком, као и сваки пут ка остварењу циља који си до сада постављао испред себе.

Од Тебе се очекује одређена скица, ако се не вaram. Писаћеш можда о Слободнозидарској традицији, Тајнама у Слободном зидарству, антмасонерији или како се води Ложа, увек је и посебно леп осећај када се сетиш своје Иницијације, али памтиш ли тај дан, Брате мој, дан када је поред Тебе сео човек и започео са Тобом причу о нечему о чему си можда некада нешто прочитао, својом жељом или по нечијој препоруци, о чему си слушао, имао неко „своје“ мишљење, вероватно неутемељено на чињеницама, више ослоњено на претпоставкама, предрасудама и искривљеним закључцима?

Јеси ли се икада питао зашто баш са Тобом тај човек започиње, не разговор, већ Твој потенцијални дуг пут ка самоспознаји, ка нечему о чему сваки Твој пријатељ и онај што нема тај статус, читав живот жуди да докучи и да има више „времена“ да му се посвети? Човече, неко је одвојио себе, свој ауторитет, своје време, део своје енергије да Те упуту како да, првенствено, нађеш оно што се најтеже налази – да нађеш СЕБЕ! Тако је, Брате, Твој Гарант је прва особа која Ти је одшкринула врата ка нечем новом у Твом профаном начину приступа животу и Твојим навикама, размишљању и стилу живота, колико год Те они доводили до успеха и потпуно Ти годили у Твојој „зони комфора“.

Твој Гарант је био потпуно спреман да Те узме испод свог огртача колико год му он стајао савршено и био предвиђен за једну особу, несебично Те је ухватио за руку, осетио си енергију коју носи, енергију све Браће; држао Те је, пружио Братску руку у критичним тренуцима и био са Тобом све време Иницијације, али ће и бити све време уз Тебе, док не постанеш Мајстор Краљевске Умет-ности.

Зато је, Брате мој, потпуно исправно, да не употребим грубу реч, логично, да ћеш овај рад посветити Њему, Твом Брату који Ти је дао шансу да и Његова Браћа сазнају за Тебе и прихвате Тебе, управо таквог какав јеси у свој Братски ланац, да будеш карика у Ланцу срца који је нераскидив.

Очекујеш Унапређење, Брате мој. Буди сигуран да ће поред све Твоје Браће која ће се радовати томе, исто колико и Теби самом, биће на понос и на велику радост и Твом Гаранту. За Њега ће то бити посебно задовољство.

О чему сада размишљаш, Брате мој?

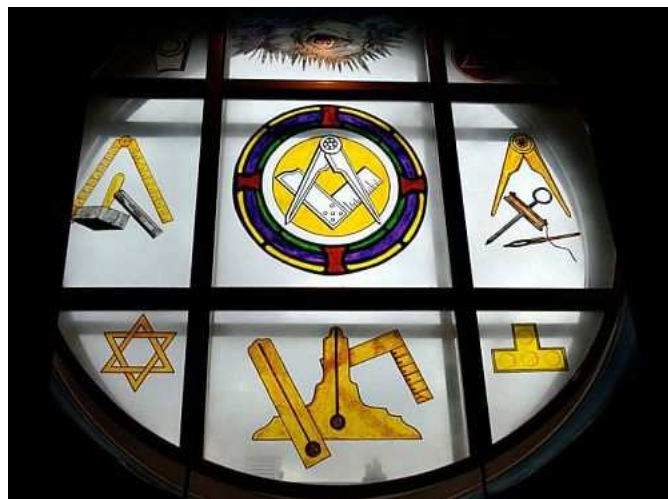
Не, не, не кажем да размишљаш нешто погрешно, сећаш се да смо то давно превазишли и утврдили да погрешно размишљање не постоји, само Твоје и моје. Настави, Брате мој, да истичеш своје врлине и појачаваш их, да ублажаваш своје мане и не заборави да си навлачењем рукавица и када си опасао кецељу, обавезао себе да свој рад и живот усмериш ка љубави, правичности, истини и човечности. Сећаш се како Ти је Твој Гарант о томе говорио

на једном од ваших сусрета пре Твог пријема у Слободне зидаре.

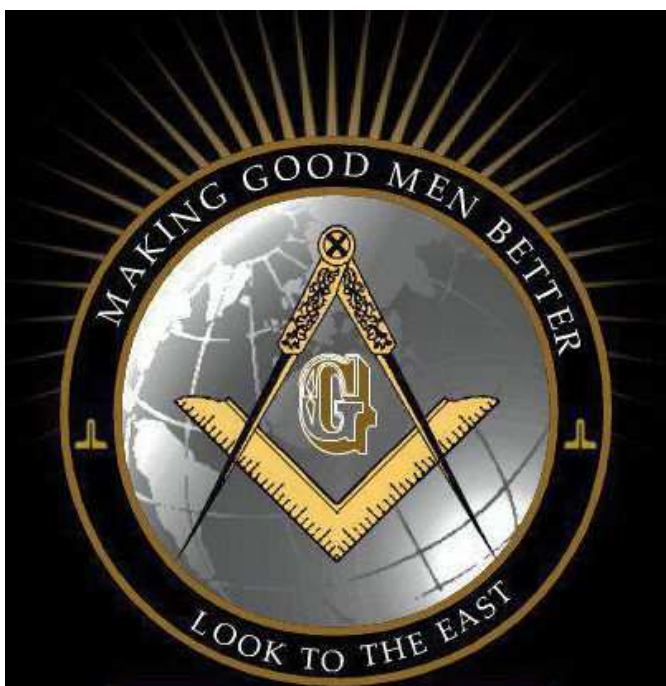
Никада немој то да заборавиш, једнога дана ћеш и Ти бити у прилици да својој Браћи предложиш слободног човека на добром гласу, спремног да, како то и пише у Декалогу, слуша много, а прича мало.

Зато, Брате мој, до тада, као што ћеш чинити и тада наравно, стави у праву примену све расположиве алате у градњу сопствених вредности и остварењу мисије коју нам је Велики Неимар Свемира одредио.

Још увек је много недоживљених изазова, Брате мој, пред нама. Пуно нових начина рада, учења симбола и симболике, стрпљивости и упорности, пут у ново и непознато су пред Тобом, пред нама, али и пред Твојим Гарантом који је стрпљиво и верно све време уз Тебе, који зна да ћеш успети иако си данас недовољно обрађени камен, да ћеш бити усредсређен на даљи рад и клесање, што је неопходно за градњу недовршеног духовног Храма и да ћеш стално развијати свој ум и доброту.

Брате мој, своју искрену жељу за Твојим успехом, напредовањем, личним развојем, Твојом улогом, Твојим доброчинством, могућношћу да свет око себе учиниш бољим и квалитетнијим за све људе око Тебе, Твој Гарант је препознао и не без разлога Те предложио другој Браћи. Немој то никада заборавити. Помогao Ти је да одбациш штит који Те је држао у тами, омогућио да пођеш путем мудрости, путем Светлости.

Носи своју Кецељу увек са поносом, она не представља само симбол реда коме припадаш, она је највредније знамење масона, којег год степена он био.

Твој Гарант ће своју награду примити оног тренутка, када види како си Ти Гарант.

**У својој искреној жељи да јесам,
знам, да, можда,
довољно о Гаранту,
рекао нисам.**

Д.М.
Тимакум
Књажевац